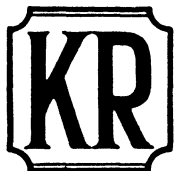

KAMMARRÄTTEN

RÄTTSFALL

Anslutningsavgift vid övergång till ny kraftleverantör.

Några mindre företag med uppgift att förse befolkningen i en viss trakt inom ett län med elektrisk energi hade av flera skäl blivit ur stånd att på ett tillfredsställande sätt fullgöra sina energileveranser. På grund härav hade anläggningarna försålts till ett större kraftverksaktiebolag, vilket fr. o. m. den 1 febr. 1953 övertagit detaljdistributionen. I samband därmed hade bestämts att de tidigare abonnenterna skulle erlägga ny anslutningsavgift, beräknad efter 80 kr. per Nte (= normaltariffenhet).

En hemmansägare — här kallad X — yrkade i sin år 1954 avlämnade självdeklaration avdrag för sådan avgift med 800 kr.

Vederbörande TN medgav icke det ifrågavarande avdraget.

I besvär hos vederbörande PN yrkade X att komma i åtnjutande av berörda avdrag. Till stöd härför yttrade X bl. a. följande. Utgiften hade icke på något sätt inneburit vare sig en kvantitativ eller kvalitativ förbättring av den honom tillhöriga jordbruksfastigheten utan uteslutande varit av sådan art, som omförmäldes i 20 och 22 §§ KL, och utgiften sålunda skett för att bibehålla förvärvskäl-

lan i ursprungligt skick. Den för X:s anslutning till bolaget gällande beräkningsgrunden utgjorde allenast $\frac{3}{4}$ av vad som erfordrats för att bringa anläggningarna i ett sådant skick, att tillfredsställande försörjning med elektrisk energi kunde ske. Vid tidigare verkställd utredning av sakkunniga för beräkning av kostnaderna för enbart upprustning av ledningar och transformatorer till en rimlig standard hade nämligen utrönts att kostnaderna skulle utgöra icke mindre än 110 kr. per tariffenhet.

Genom beslut vid sammanträde den 10—12 nov. 1954 fann icke heller PN skäl medgiva klaganden avdrag för den såsom anslutningsavgift betecknade kostnaden vid dennes övergång till ny leverantör av elektrisk kraft.

X fullföljde i besvär hos KR sin förenämnda talan samt anförde bl. a. följande. X hade icke varit medlem eller delägare i det tidigare distributionsföretaget, varför han icke haft någon möjlighet att påverka skötseln eller driften av detsamma. Då han icke erhållit avdrag för den ursprungliga anslutningsavgiften, inneburit PN:s beslut att avdrag förvägrats honom för två anslutningsavgifter för samma fastighet, varav den ena avsåg avgift såsom ersättning för rätt, som tillkommit honom genom den ursprungliga

anslutningsavgiften. X åberopade därjämte K. M.'s utslag den 15 maj 1952 i taxeringsmål ang. enahanda spörsmål (se RÅ 1952 not. Fi 698). Besvären i nämnda mål hade lämnats utan bifall under motivering att "i målet icke förebragts sådan utredning ang. grunden för avgiftens gäldande eller erhållen valuta för densamma, att klgdn kan anses hava visat fog för sin talan". Enligt X:s förmenande gäve utslaget vid handen, att i målet icke visats om verkligen nya anslutningsavgiften avsåge ersättning för att ernå samma rätt till elektrisk kraft som den ursprungliga anslutningsavgiften medförde. I X:s fall hade genom den nya anslutningsavgiften icke någon ny eller utvidgad rätt till elektrisk kraft erhållits, utan anslutningsavgiften medfört allenast att den rätt till elektrisk kraft, som tillförsäkrats honom i samband med den första anslutningsavgiften, fortsättningsvis garanterats fastigheten. Om någon inskränkning i X:s avdragsrätt skulle ske, syntes densamma böra begränsas till skillnaden i beloppen per Nte vid den nya anslutningen och vid den ursprungliga anslutningen. X ansåge emellertid, att allenast så stor del, som motsvarade utökad andel Nte, kunde anses vara icke avdragsgill kostnad. — Enligt meddelande från riksskattenämnden (nr 6:2 år 1955) med anledning av förfrågan av Svenska Elverksföreningen borde "erläggandet till kraftleverantör av s. k. anslutningsavgift för elektrisk ström icke hänföras till avgiftspliktig investering hos abonnenten enligt bestämmelserna i KF d. 11 febr. 1955 (nr 19) om investeringsavgift för

år 1955". Om anslutningsavgiften på sätt, föreningen framhållit, vore att anse såsom en kapitaliserad del av avgifterna för kommande kraftleveranser, borde enligt X:s uppfattning rätteligen ursprunglig anslutningsavgift vara att anse såsom avdragsgill kostnad. Anledning till att likväl anslutningsavgift icke medgivits såsom avdrag torde väl vara den, att densamma ansetts ha ett "evärdeligt" eller i vart fall icke tidsbegränsat värde, som i allmänhet kunnat uttagas i samband med överlåtelsen av fastigheten på grund av den närmast immateriella rätt, som densamma medfört genom framtida rätt till elektrisk kraft för fastigheten. Då emellertid den ursprungliga anslutningsavgiften visat sig avse en rätt, som på intet sätt kunnat anses såsom "evärdelig" syntes det materiellt otillfredsställande att avdrag icke medgäves åtminstone för så stor del av den nya anslutningsavgiften, som motsvarade den ursprungligen erlagda.

I avgiven förklaring avstyrkte vederbörande TI bifall till besvären, därvid denne anförde bl. a., att de kostnader, varom i målet vore fråga, ej i första hand föranletts av att de tidigare anläggningarna varit i behov av reparation utan närmast av de krav på ökad energileverans, som betingats bl. a. av jordbrukets fortgående rationalisering, vilka krav de ursprungliga företagen ej varit i stånd att uppfylla, varför den nya anslutningsavgiften måste betraktas som en rationaliseringskostnad, för vilken avdrag ej kunde medgivas.

Genom utslag den 27 nov. 1957 fann KR ej skäl göra ändring i PN:s beslut.